

De tragicorum graecorum casibus absolutis qui dicuntur.

Cum ante hos quinque fere annos dissertationem meam de anacoluthis Sophocleis ederem, animum induxeram fines huius commentationis longius ac primum quidem ad Aeschylum et Euripidem proferre. Nunc studia illa variis officiis intermissa reuoco eorumque specimen de tragicorum graecorum casibus absolutis qui dicuntur hic propono ¹⁾.

Rationem qua in dissertatione ad quaestionem tractandam ingressus sum, ut unoquoque loco, qui quidem dubitationes mouisset, de re critica et exegetica paucis dissererem, seruandam esse putavi. Nam hoc modo lector quasi uno in conspectu uidere poterit, quibus locis uel superioribus uel recentioribus temporibus interpretes offenderint, atque intellet saepe ab iis locos esse uexatos, quos alii similibus collatis non causa est eur mutemus.

Fuit tempus, quo casus absoluti grammaticis commodo erant perugio periculumque instabat, ne linguae illegitima multa ac paene absurda obruderentur. Tunc enim si quem casum inuenerant, qui sueta ratione explicari non poterat, absolutum uocabant, absolutum eum esse rati a nexu eius sententiae, ad quam proprie pertinebat, quasi in lingua, quae ex cogitandi legibus tota est suspensa, ea proferri possent coniuncta, quae inter se non continentur. Qua de causa iam Hermannus suspectam habuit hanc rationem, quam in explicando accusatio adhibitam uidit: 'uereor, inquit, ne appellatio (sc. acc. abs.) nihil sit nisi perugium, quod consectentur qui quomodo rem expediant non immaniant'.²⁾

Profecto ei qui ita statuebant rem non tam expediebant quam impediebant, quia unde usus casuum absolutorum profectus quare ratione excusandus sit nemo aut exposuit aut exponere potuit. Itaque quo rectius notionem et uim singulorum casuum cognouerunt grammatici, eo magis ab illa sententia descinerunt. Sic genitiuum qui absolutus uocatur nemo iam uere absolutum esse iudicat neque de datiuo et accusatio restat dubitatio; nomina tantum absolutorum retinentur.

1) Cf. praeter grammaticas Herm. ad Uig. p. 769. 876. 881 seq. Wannowski synt. anom. Graec. pars de constr. quae dicitur absol. deque anacoluthis huc pertinentibus. Lips. 1835 (recensetur hic liber in ann. litt. 1836, 43 et 44). Geisler. diss. de Graecorum nominatiuis quos uocant absolutis. Urat. 1845. Wentzel diss. de genitiuis et datiuis Graecorum quos absolutos uocant Urat. 1828 et progr. gymn. Glog. 1857 quod inscribitur: Ueber den sogenannten Nominativ der Participialkonstruktion.

2) in museo antiquitatis V p. 126.

Difficilius est de nominatio absoluto certum ferre iudicium, cuius talis qualis casuum obliquorum cum sententia primaria coniunctio cogitari nequit, quare fit ut plerique vere absolutum eum esse existiment. Contra Wentzelius uia ac ratione demonstrare studet nominatum quoque semper ex propria sua significatione esse positum, ut casus subiecti sit. Quod quidem in iis exemplis, quibus in appositione inuenitur, manifestum est, ut Arist. uesp. 47 seq. οὐκ οὖν ἐκεῖν ἄλλόκοτον, ὁ Θεωρος κόραξ γυρόμενος Soph. Ant. 1644 seq. εἰδὼς ὅτι ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται, γυνὴ κακὴ ξύνεννος ἐν δόμοις¹⁾. Sed aliis locis quaestio implicata est, ut Her. VII 157 ἀλλῆς μὲν γὰρ γενομένη πάσα ἢ Ἑλλὰς, χεῖρ μεγάλη οὐράγεται, ubi genitium participii exspectamus. Wentzelius ita argumentatur: ut in iudiciis hypotheticis protasis quodammodo subiectum sit apodoseos, neque si cogitationem solam amplectamur, quidquam aliud habeamus nisi subiectum et praedicatum (utrumque integro enuntiato indicatum), sic nominatum absolutum subiectum insequentis sententiae iudicandum esse. Atque differre nominatum a genitio in eo, quod ille admittatur, si uis protaseos maior sit quam apodoseos, hic adhibeatur, si in apodosi maior uis posita sit. Haec et quae alia uir doctus disputat, ingeniosa sunt, sed grammaticam difficultatem haudquaquam tollunt, nam ut oratio formatur, id quod subiectum totius sententiae esse debet, non iam est, cum insequentia in integrum enuntiatum abeant.

Sic grauissima nota digni sunt hi uersus Aesch. Choeph. 1059 seq., ubi chorus Oresti εἶς σοι καθαρμῶς. Λοξίου δὲ προσθιγὼν | ἔλεθθρον σε τῶνδε πημάτων κτίσει. Poeta cum Appollinem auctorem salutis fore disertius indicare uoluerit, subiectum mutauit, constructionem igitur, quam initio sibi proposuit, ad finem non perduxit, sed aliam intulit²⁾.

Similis licentia structurae obseruatur Soph. Oed. C. 1239 seqq. ἐν ᾧ τλάμων ὄδ', οὐκ ἐγὼ μόνος | πάντοθεν βόρειος ὥς τις | ἀπὸ κρηστοπλήξ χειμερία κλονεῖται, | ὥς καὶ τῶνδε κατ' ἄκρας | δεινὰ κρηστοαγεῖς | ἀταὶ κλονέουσι αἰεὶ ξυνοδοῖσι, — comparatione interiecta initii impatiens, ut ita dicam, poeta nominatum illum destituit.³⁾ Nauekius ad hunc locum contulit Hom. II. IV 433 seqq. Τρῶες δ', ὥστ' ὅτις πολυπέμοτος ἀνδρὸς ἐν ἀλγῇ | μωρία ἐστήρασι ἀμελγόμενα γάλα λευκόν, | ἄζηχες μεμακῆται, ἀκούουσι ὅσα ἐργῶν, | ὥς Τρώων ἐλαλητὸς ἐνὰ στρατὸν ἐρὼν ὀρώρει.

Cum hoc nominatio absoluto conferamus quae legimus Soph. Aiac. 770 seq. εἶτα δεῦτερον | δίας Ἀθάνας, ἠνίκ' ὀτρύνουσά νιν | ἠνδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν, | τότε ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἀρρητὸν τ' ἔπος. Hoc loco scholiastae cuiusdam interpretationem ἔλεγε κατὰ τῆς Ἀθηναῖς secuti Neuius Hoffmannus alii genitium ad uerbum ἀντιφωνεῖ retulerunt, Lobeckius autem uerebatur, ne ἀντιφωνεῖν τινος significatione 'regerendi alicui' insolitum esset, et Schneidewinus recte adnotauit genitium tum iusto longius a uerbo suo remotum esse. Ut omittam quibus aliis rationibus uiri docti hunc locum explicauerint⁴⁾, Hermannus anacoluthon statuit, cum poeta dicere uoluerit δίας Ἀθάνας, ἠνίκ' ὀτρυνέ νιν, ἀδδομένης. Quae interpretatio etiam Lobeckio, Wundero, Nauekio probata est. Proponuntur duo Aiacis arrogontiae specimina: unum quod praecepta patris aspernatus est

1) In enumerandis locis poetarum sceniorum graecorum secutus sum editionem G. Dindorf. quintam quae prodit Lipsiae 1869.

2) de hoc loco postea plura.

3) Minus placet alia explicatio, quam Elmsleius proposuit. Refert enim ad nominatius τλάμων ὄδε uerbum κλονεῖται. Tum duplex apodosis statuenda est, quae quidem apud tragicos saepe occurrit, sed tamen nostro loco magis offenderet. Aliis locis protasis media inter apodoses posita est, hic autem in priore apodosi inclusa esset; ibi igitur repetitio habet excusationem, hic ferri uix potest.

4) uide Mehlhorn. gr. gr. § 134 not. 6. Heimsoeth. studd. crit. p. 69.

domo ad bellum proficiscens u. 762 seqq., alterum quod Mineruam quae praesens eum incitare uoluit, atrociter compellauit. Respondet igitur u. 770 uersui 763, et si legeretur genitiuus participii *αὐθωμῆνης* prope ad similitudinem illius accederet. Quare mihi et ipsi poeta constructionem, quam initio in animo habuit, deseruisse uidetur.

His breuiter disputatis apparet nominatiuos absolutos qui dicuntur ab anacoluthia esse profectos, contra alios casus propria sua notione ac significatione cum sententia esse coniunctos. Praeterea anacoluthon his locis statuendum est, quibus participium alio casu propositum est ac nomen ad quod refertur et cuius et genus et numerum et casum ex legibus grammaticis induere debet. Hoc nomen siue uerbo expressit siue cogitatione suppleuit poeta, si initii oblitus uel consilio orationis uariandae motus ea quae sequuntur ita formauit, ut antecedentibus non respondeant, anacoluthon admisit¹⁾. His praemissis ad singulos casus considerandos accedo.

1. De genitiuis.

Ut supra exposui, ea participia segreganda sunt, quorum subiecta in enuntiato primario omnino non inueniuntur, quoniam in his exemplis genitiuus propriam suam habet significationem scilicet causae uel condicionis. Ad nostrum propositum ii tantum genitiui participiorum pertinent, qui ad aliquod nomen enuntiatum primarii alio casu indicatum referendi sunt; siue enim subiectum participii omissum est siue uerbo expressum, haud ita leuis anacoluthia existit.

Huius generis sunt: Aesch. Agam. 968 seq. 1421 seqq. Eur. 772 seqq.

Soph. Trach. 394. 803 seqq.

Eur. Med. 910. Troad. 75 seq. Hel. 56 seqq. Her. f. 168 seq.

a) Pro nominatiuo genitiuus participii positus est

Aesch. Agam. 968 seq. *καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἐστίαν,*

θάλατος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν.

Libri praebent *μολόν*, pro quo H. Vossius in curis Aesch. p. 26 dedit *μολόν* simulque *σημαίνεις* mutauit in *θεριμαίνεις*, Blomf. *σημαίνεις μολόν*, quod in plurimis editionibus legitur. Schneidew. animaduertit pro recto *ἔμολε θάλατος* cum lepida mutatione sententiae mutatam constructionem intulisse poetam.

b) Pro datiuo genitiuus participii positus est.

Aesch. Agam. 1421 seqq. *λέγω δέ σοι*

τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὅς παραιοκενρασμένης

ἐκ τῶν ὁμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἔμοῦ

ἄρξεν σ'

Dindorf u. 1422 ut uersum spurium ab Engero notatum secluserit, alii uiri docti cum genitiuus *παραιοκενρασμένης* aut pro datiuo ad *ἀπειλεῖν* referendo aut pro nominatiuo ad *λέγω* referendo dictus esse possit uideri, aut datiuum aut nominatiuum proposuerunt. Contra recte Herm. et Weil. negarunt quidquam esse mutandum. Hoc dicit Clytaemnestra: se ad utrumque esse paratam et uictam uictori obtemperare et uictricem uicto imperare, uanas uero chori minas se spernere. Ceterum si quem grauius offendit constructio uerbi *παραιοκενράζεσθαι*, quod, quantum equidem scio, nullo alio loco cum acc. c. inf. coniunctum occurrit, is paucis mutatis fortasse ita uersus nostros constituere potest:

1) Haec anacolutha in latina quoque lingua inueniuntur, ut Caes. b. g. VI 43. b. c. III 21. Cic. Phil. XI 10. ad Att. X 4. Liv. XXXVIII 54. Suet. Tib. 31. Caes. 79.

λέγω δέ σοι
τοιαῦτ', ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένη
ἐκ τῶν ὁμοίων· χειρὶ νικήσας ἐμοῦ
ἄρξεις.

Eum. 772 seqq. ὀρθομένων δὲ καὶ πόλιν τῆς Παλλάδος
τιμῶσιν εἰ τήνδε συμμάχῳ δοῖ
αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἔομεν εὐμενέστεροι.

ὀρθομένοις propter sequentes dativos Farn. Turn., quod probauerunt Pauw., Heath., Wakef., Schuetz. Both. Hermannus intellegi uult τῶν πραγμάτων, eademque est Wellaueri sententia, qui Schwenkio genitiuum per mutatam constructionem explicanti obiecit talem mutationem hic admitti non posse, quia alterum participium copula καὶ annexum recto casu sequatur. Dindorf. uersus 767—774 uicis inclusit eique Wöl. adsentitur. Equidem ad Heimsoethii sententiam probandam inclino, qui pro καὶ coniecit καὶ.¹⁾ Sic non iam haerebimus in genitiuo ὀρθομένων, quem eum enuntiato condicionali uel temporali eodem iure coniungi posse patet.²⁾ et hac ipsa de causa, quod inter participium et uerbum finitum enuntiatum secundarium intercedit, genitiuus pro datiuo positus etiam minus offendit. Tum ὀρθομένων eadem significatione intellegitur, qua Soph. Ant. 675 seq. Eur. Hipp. 247.

Eur. Med. 909 seq. εἰκὸς γὰρ ὄργας θῆλυ ποιέσθαι γένος
γάμουσ παρμπολῶντος ἀλλοίους πόσει.

Musurus in ed. Aldina dedit παρμπολῶντι γ', contra librorum scripturam, quam et scholiasta agnouit, Nauek., Klötz., Kirchoff. seruanerunt.

Troad. 75 seq. post uerba Mineruae θέστηνον αὐτοῖς νόστον ἐμβαλεῖν θέλω Neptunus interrogat ἐν γῆ μερόντων ἢ καθ' ἄλυσαν ἄλα;

Hel. 56 seqq. θεοῦ τόδ' εἰσήκουσ' ἔπος
Ἐρμοῦ, τὸ κλεινὸν μ' ἔτι κατοικήσειν πέδον
Σπάρτης ξὺν ἀνδρὶ, γρόντος, ὡς εἰς Ἴλιον
οὐκ ἦλθον.

Pflugk. hic contulit Hom. h. Cer. 57.

c) Pro accusatiuo genitiuus positus est

Soph. Trach. 394 δίδαξον, ὡς ἔρποντος, εἰσορῆς, ἐμοῦ.

Reisig. comment. crit. p. 332 dedit ὡς ἔρποντος (εἰσορῆς) ἐμοῦ, assentientibus Schaefero et Fritzscheio lectt. Lucian. p. 96, aduersante Lobeckio ad Aiac. 281. Seidler. ostendere studebat uerba uidendi interdum eum genitiuo coniungi.³⁾ Hermannus locum ita explicauit: ὡς, ἔρποντος ἐμοῦ εἰσορῆς τοῦτο, ἔρποντά με. Diuersa ratione distinguitur, aut commate ante ὡς posito — tum constructio eadem est atque in Arist. ran. 815, quem locum et Lobeck. contulit, aut imperatiuo a sequentibus separato — tum ὡς ad participium pertinet et hic uersus prorsus conuenit cum Aiac. 281 ὡς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χεῖρ', ad quem conferas Oed. r. 848. Oed. C. 1583. Phil. 657.

Trach. 803 seqq. τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σάφει
θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλευμεν μόλις
βρυχώμενον σπασμοῖσι.

1) in libro qui inscribitur Wiederherstellung der Dr. d. Aesch. p. 59 seq.

2) cf. Eur. Here. f. 1331 seq. ubi libri θερόντος δ', | ἐδτ' ἂν εἰς Ἄιδον μόλις, | θυσίαισι λαίνοισι τ' ἐξογκώμασιν | τίμιον ἀνάξει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις.

3) de iis locis quos attulit uir doctus egerunt Matth. gr. § 349 not 8 et Lobeck. ad Aiac. 281.

Eur. Here. f. 168 seq. οὐκὼν τραφέντων τῶνδε τιμωροὺς ἐμοὶ
ζήζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην.

Hic certe iidem sunt τραφέντες οἶδε et τιμωροί, cum uero participium τραφέντων suum subiectum habeat et τιμωροί ex parte tantum τραφέντων accipi possint, nemo adhuc ad hos uersus animum attendit.

Locis supra propositis apparebit Graecos genitiuis participiorum libenter tum quoque usos esse, cum legitima constructio alium casum postulabat. Apud eos igitur haec anacoluthia latius patet quam apud Romanos,¹⁾ et ut alios omittam, in Homeri carminibus sat multa exempla inueniuntur, ut II. XVI 531. Od. VI 155 seqq. IX 256 seqq.

Ceterum non alienum erit a proposito nostro duos locos conferre, quibus genitium absolutum et participium recto casu indicatum coniuncta habemus: Soph. Phil. 169 seq. οἴκτειρω νιν ἔγωγ', ὅπως μὴ τον κηδομένου βροτῶν μηδὲ ξέντροσον ὄμι' ἔχων, ubi si concinnitatem seruare uoluisset poeta, aut utrumque membrum orationis genitio indicandum erat, aut prius quoque participium ad ἔχων referendum. Trach. 291 seq. ἄνασσα, νῦν σοι τέρωις ἐμφανὴς κρεῖ, τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυμένη λόγῳ, si in utroque membro idem subiectum seruatum esset, sic fere legeretur: τὰ μὲν παρόντ' ἰδοῦση vel ἔχοῦση, τὰ δὲ πεπυμένη.²⁾

2. De datiuis.

Hi datiu participiorum, quorum subiecta in enuntiato primario non continentur, propria huius casus significatione explicari possunt. Sic Soph. Phil. 33 στειπτή γε φνλλὰς ὡς ἐναλλίζοντι τῷ genitiuis quoque participii loco suo esset, datiuo autem actiones, quae uerbis στειπτή et ἐναλλίζειν indicantur, artius inter se coniunguntur.³⁾

Contra anacoluthon inest in his locis: Aesch. Choeph. 414

Soph. Oed. r. 350 seqq.

Eur. Med. 57 seq. Jph. Aul. 491 seq.

a) Po genitio datiuus positus est

Aesch. Choeph. 414 σπλάγγα δὲ μου κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυόουα

Schuetz. legit μοι eumque secuti sunt Herm. Dind. Weil. — μου retinuit Wellauer et profecto hic datiuus participii ad uerbum κελαινοῦται accommodatus minus offendit quam paulo ante accusatiuus referendus ad datiuum pronominis v. 410. de quo loco postea agemus.

b) Pro accusatiuo datiuus positus est

Soph. Oed. r. 350 seqq. ἐννέπω σε τῷ κηρόγματι

ὄπερ προείπας ἐμμένειν, κάθ' ἡμέρας
τῆς νῦν προσανδᾶν μήτε τοῦδε μήτ' ἐμέ,
ὅς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μάλιστα.

Hic dictum est ὄντι, quasi ἐννέπω σοι antecedit, cf. Hermanni adnotationem.

1) Inueniri hanc libertatem structurae in ablatiuo absoluto Romanorum testes sint tria exempla Cic. Phil. XI 10. ad Att. X 4. Liv. XXXVIII 54.

2) De participiis uaria constructione coniunctis egit Krueger. § 56, 14 not 2.

3) Datiuum cum uerbo στειπτή coniungere quam cum Wentzel. diss. p. 57. per notionem commodi explicare et ad φνλλὰς referre malo nec scio cur uir doctus hanc rationem interpretandi, quae in promptu erat, aspernatus sit.

Eur. Med. 57 seq. ὄσθ' ἕμερός μ' ἐπῆλθε γῆ τε ζούρανῶ
λέξαι μολούσῃ δεῦρο Μηδείας τύχας.

Sic libri, μολούσαν superser. in V. et ita C. cum Chr. P. 58. Meinekius fragm. com. IV p. 27. scripsit μούπηλθε pro μοι ἐπῆλθε dictum, sed iam scholiasta hanc ἐνᾶλλαγὴν τῆς πτώσεως agnouit, et ante illum Philemon ap. Athen. VII p. 288 D locum ita legit, qui quidem Euripidem sine dubio imitatus haec habet ὄσθ' ἕμερος μ' ἐπῆλθε γῆ τε ζούρανῶ λέξαι μολόντι τοῦτον ὡς ἐσχεύασα.

Iph. Aul. 491 seq. ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης
εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ.

Ascripserit fortasse quispiam numero horum exemplorum Eur. El. 936 seq. ἐπίσημα γὰρ γῆμαντι καὶ μείζω λέχη | τάνδρος μὲν οὐδέεις, τῶν δὲ θηλειῶν λόγος, nisi forte dativum participii e voce ἐπίσημα pendentem intellegere maluerit.

Ceterum cf. Hom. Od. XVII 554 seq. XXIII 205 seq. Il. X 187 seq. XIV 139 seqq.

3. De accusatiuis.

Usus accusatiui in lingua graeca latius patet, nam non solum obiecti locum obtinet, sed etiam saepe numero ad enuntiatum accedens id indicat, quod actione uerbi efficitur. Sed de hoc genere appositionis postea plura, nunc id tantum statuimus tales locos qualis Eur. Or. 1105 Ἐλένην κτάνομεν, Μενέλεω λύπην πιφρόν in numero casuum absolutorum non esse referendos. At ne ea quidem exempla, in quibus accusatiuis participii ad alium casum enuntiatii primarii refertur, omnia anacoluthon continent. Leuior enim est haec mutatio constructionis, cum e uerbo enuntiatii primarii infinitiuus pendet, quia tum accusatiuus, ut ita dicam, natura infinitiui excusatur, qui hunc casum sibi requirit. Cuius generis exempla et apud solutae orationis scriptores inueniuntur ut Thuc. VII 20. Quare fiebat, ut etsi codices rectum casum exhibebant, accusatiuum editores inferrent.

Sic Aesch. Prom. 216 seqq. κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστώτων τότε | ἐφαίνετ' εἶναι προσλαβόντα μητέρα | ἐκόνθ' ἐκόντι Ζητή συμπαραστατεῖν pro datiuo plurimorum librorum ex nonnullis προσλαβόντα Brunekius restituit, quod in omnibus editionibus receptum est.

Agam. 341. seq. ἔρος δὲ μὴ τις πρότερον ἐπιπίπτει στρατῶ | πορθεῖν ἂ μὴ χροῖ, κέρδεσιν νικωμένους. Agam. 923 seq. ἐν ποικίλοις δὲ θνητῶν ὄντα κάλλεσιν | βαινειν ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου. Agam. 1055 seq. οὗτοι θυραίων τῆδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα | τρίζειν, ubi Musgrav. emendauit τῆδ' pro τῆνδ', neque opus est coniectura Wieseleri σχολῆν, in quam Weilius quoque incidit. Choeph. 704 seqq. πρὸς δυσσεβείας δ' ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσίν, | τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρᾶνῶσαι φίλοις | καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον. Eum. 867 seqq. τοιαῦθ' ἐλέσθαι σοι πάροστιν ἐξ ἐμοῦ, | εὐδραῶσαν, εὐπάροχον, εὐτιμωμένην | χώρας μετασχεῖν τῆσδε θεοφιλεστάτης. Comparandi sunt eiusdem fabulae uu. 890 seqq., ubi datiuus participii antecedenti pronomini recte respondet.

Soph. Aiac. 1006 seq. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, ἐς ποίους βοροτούς | τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδεμοῦ; non erat causa, cur Elmsl. ad Eur. Heracl. 693 et ad Soph. Oed. C. 1435 μολεῖν με praeferret, quod apud Suidam s. u. ποῖ legitur. Electr. 959 seqq. ἦ πάροστι μὲν στένειν | πλοῦτον πατρώον κτήσιν ἐστειρημένην, | πάροστι δ' ἀλγεῖν ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου | ἄλεκτρα γηράσζονσαν ἀνυμνεῖα τε — ut hoc loco, ita Eur. Med. 1236 seqq. alterum participium datiuo alterum accusatiuo indicatum est: δέδοκται τοῦτον ὡς τάλιτά μοι | παῖδας κτανούσῃ τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χρόνος, | καὶ μὴ σχολὴν ἄγονσαν ἐκδοῦναι τένα. Oed. C. 87 seqq. ὅς μοι — ἔλεξεν — ἐλθόντι — ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαιπώρον βίον, κέρει μὲν οὐκίσαντα τοῖς δεδεγμένοις.

Heracl. 693 ὡς μὴ μενούντα τᾶλλα σοὶ λέγειν πάρα, quem locum Pflugk. recte interpretatus est. Ad accusatiuum Euripides in appositione transit Herc. f. 58 seqq.

τοιούτων ἐνθρόποιων ἢ δυσπραξία,
ἧς μήποθ', ὅστις καὶ μίσως εἶνους ἐμοί,
τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον.

Denique tres locos huc refero, quibus poeta magis ad sententiam quam ad formam antecedentium constructionem participii accommodavit:

Soph. Ant. 1001 seq. ἄγνωτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῶ
κλάζοντας οἴστρω καὶ βεβαβαρωμένω

Soph. fragm. 515. Θνητὰ φρονεῖν καὶ θνητὴν φάσιν

τοῦτο κατειδότας, ubi non opus est Meinekij coniectura θνητοῦς φόντας.

Eur. Iph. Aul. 900 seq. οὐκ ἐπαιδευθήσομαι γε προσπειθεῖν τὸ σὸν γόνυ,

θνητὸς ἐκ θεᾶς γεγῶτα ubi γεγῶτος superscriptum est in apographis

Parisinis.

4. De nominatiuis.

Hi nominatiui, qui per appositionem additi sunt, ut totam rem singulae partes aut omnes aut una aliae sequantur, nullam offensionem praebent. Hac ratione et Aesch. Pers. 120 seqq. explicandos esse puto καὶ τὸ Κισσίων πόλισμ' | ἀντίδουπον ἔσεται, | ὁᾶ ὁᾶ, | τοῦτ' ἔπος γυναικοπληθῆς ὄμιλος ἀπύων, ubi iam Herm. appositionem statuit et Weil. recte animaduertit egregie hac appositione significari totam iam ciuitatem e feminis constare. Huius generis exempla non rara sunt apud tragicos, ut Soph. Ant. 411 seqq. 649 seq. Oed. C. 787 seq. El. 738 seqq. Eur. Hec. 595 seq. 623 seqq. Phoen. 1460 seqq. Herc. f. 73 seq. Eius appositionis, qua toti rei non omnes partes comprehensae respondent, sed una tantum, exempla haec sunt Aesch. Eum. 141 seq. Soph. Phil. 645. Trach. 335. cf. Hom. II. III. 211. — Talem appositionem etiam loco difficillimo statuerim Soph. Oed. r. 1133 seqq. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι | κέτοιδεν, ἦμος τὸν Κισθαίωνος τόπον | ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ | ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῳ — Hic uirorum doctorum sententias coniecturasque enumerare longum est ¹⁾, quare statim meum iudicium paucis exponam. Equidem mihi persuadere non possum u. 1135 ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ corruptum esse, immo totum eum e mente nuntii, qui singula libenter persequitur, dictum esse affirmauerim; namque rem accurate describere uult, quo elarius fiat se memoriam illorum temporum retinere. Maluerim igitur alia ita constituere, ut ὁ μὲν et ἐγὼ δέ recte apponi possint, et propono ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῳ. Tum uerbis τῷδε τάνδρῳ nuntius δεικτικῶς se ipsum et seruum Iocastae denotat, et comprehenduntur hoc uersu duo uiri, quos antecedens uersus separatos indicauit.

Anacoluthon iis locis statuendum est, quibus participium ad casum sui nominis non accommodatur. Quod si fit in oratione obliqua, ut ab accusatiuo ad nominatiuum redeat oratio, alia exempla comparanda sunt, quibus idem transitus observatur.²⁾ Sic legimus Eur. Med. 593 seqq. ἐδ' ἔνν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα | γῆμαί με λέπτρα βασιλέων, ἃ ἔνν ἔχω, | ἀλλ', ὡς περ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θύλων. cf. Hom. II. II. 350 seqq.

At grauius est hoc anacoluthon in oratione directa. Cuius generis plurima exempla inueniuntur: Aesch. Prom. 200 seqq. 567 seqq. Sept. 363 seqq. 563 seqq. 615 seqq. 681 seq.

Pers. 33 seqq. 879 seq. 990 seq. Suppl. 446 seq. 715 seq. 762 seq.

Agam. 1008 seqq. Choeph. 394 seqq. 520 seq. 641 seqq. 1059 seq.

Eum. 95 seqq. 100 seqq. 476 seqq.

1) de hac re uide praetor editores Heimsoeth. studd. crit. I 82.

2) de his locis egi in diss. p. 31 seqq.

Soph. Ant. 259 seq. Oed. r. 60 seq. 159 seqq. Oed. C. 1360 seq. Phil. 547 seqq. 1385.
Eur. Phoen. 283 seqq. 1462 seqq. Or. 591 seqq. Hipp. 22 seq. Hec. 970 seqq. Andr. 669 seq-
Iph. T. 695 seqq. 947 seq. Bacch. 1131 seq. Cykl. 330 seq. Here. f. 185 seq.
Hel. 288 seq. fragm. 583.

a) Genitium expectaveris

Aesch. Prom 200 seqq. *στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο,
οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον,
ὡς Ζεὺς ἀνάσσει δῆθεν, οἱ δὲ τοῦ μπαλιν
σπεύδοντες —.*

Cum hoc loco prorsus conveniunt Soph. Ant. 259 seq. *λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐροθύνον κακοί,* | *φύλαξ ἐλέγχων φύλακα* et Eur. Bacch. 1131 seq. *ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοή,* | *ὁ μὲν στενάζων — οἱ* | *δ' ἠγάλαζον* et Phoen. 1462 seqq. *ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,* | *οἱ μὲν πατάξει πρόσθε Πολυνείκη δορί,* | *οἱ δ' — —.*

Aesch. Sept. 681 seq. *ἀνδροῖν δ' ὁμαίμων θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος,
οὐχ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μύσματος.*

Hic Herm. recte adnotavit poetam nominatio usum esse quasi dicturum *θάνατος οὐ γηράσκει*, ac locus eo magis est notandus, quod quae nominatio indicata antecedunt, iterum proponuntur genitium *τοῦδε τοῦ μύσματος.*¹⁾

Suppl. 446 seq. *καὶ γλώσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια,
γένοιτο μῦθον μῦθος ἂν θελκτικῶς.*

Suppl. 762 seq. *ὡς καὶ μεταίων ἐνοσίων τε κνωδάλων
ἔχοντες ὀργὰς χροὶ φυλάσσεσθαι κράτος* — si quidem *ἔχοντες* cum Wellauero retinemus, quod codices et Robort. praebent quodque defendi posse Herm. quoque concessit.

Agam. 1008 seqq. *καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων
κηρσίον ὄνος βάλων σφενδόνας ἐπ' εὐμέτρον,
οὐκ ἔδν πρόπας δόμος πημονᾶς γέμων ἄγαν,
οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.* Hic nominativum *ὄνος βάλων* proxima si spectaveris quae sequuntur, pro genitio positum esse intelleges, vel potius haec proxima ita esse mutata constructione, ut anacoluthon exsisteret, nam in postremis verbis *οὐδ' ἐπόντισε σκάφος* poeta ad illam constructionem redit, quam initio instituerat. cf. Herm. et Schneidew. adnotationes.

Choeph. 394 seqq. *καὶ πῶτ' ἂν ἀμφιθαλῆς
Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι;
φεῦ φεῦ, κάρηνα δαίξας,
πιστὰ γένοιτο χόρος.*

Herm. et Dindorf. signo interrogationis post *δαίξας* posito hoc participium ad antecedentia retulerunt, sed haec coniungi non posse apparet. Quis enim talem sententiam probaret: Iouem manum admonere, postquam capita diffiderit? Praeterea in verbis *πιστὰ γένοιτο χόρος* nexus sententiae desideraretur. Ceterum quod Weil., qui et ipse illam interpretationem respuit, *δαίξαι* coniecit, ut *δαίξαι κάρηνα πιστὰ* idem sit atque *ὄρκια πιστὰ τεμεῖν*, ipse hoc genus dicendi audax esse concedit neque usum verbi comprobare potest.

Choeph. 520 seq. *τὰ πάντα γὰρ τις ἐκχέας ἐνθ' αἵματος
ἐνός, μάτην δ' μόχθος.*

Choeph. 641 seqq. *τὸ μὴ θέμις [γὰρ οὐ]
λῆξ πέδοι πατοῦμενον
τὸ πᾶν Αἰὸς σέβας παρεκβάντες οὐ θεμιστῶς.*

1) de hoc loco egit Wentzel. progr. p. 28. cf. eundem p. 33 de Hom. Il. XVII 489 disputantem.

Herm. cum Stanleio et Musgrauio dedit *παρεκβάντος*, Franzius *πατουμένας* et *παρεκβάντας*, nominatiuum retinuerunt Wellauer. et Dindorf. Mihi quidem Heimssoethii sententia probatur, qui τὸ μὴ θέμις relatiuo sensu accepit ἂ μὴ θέμις ἐστὶ πατεῖν, ad πατούμενον autem supplet ἐστὶ.¹⁾ Chorus dixit *παρεκβάντες*, quasi in antecedentibus personas eas, quae ius uiolauerint, nominauerit, unde elucet eum, quamquam antea in uniuersum sit locutus, tamen de certis quibusdam nefariis cogitauisse.

Eum. 95 seqq. ἐγὼ δὲ φ' ἕμων ὄδ' ἀπητιμασμένη
ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, ὧν μὲν ἔκτανον
ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται,
ἀλογῶς δ' ἐλώμαι.

Hic locus similis est Agam. 1008 seq., quia oratio initio coniunctionem cum participio respiciens recta fit.

Eum. 100 seqq. παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλάτων,
οὐδεὶς ἑπὲρ μου δαιμόνιον μῆριεται,
κατασφαιγείσης πρὸς χειρῶν μητροκτόνων.

Eum. 476 seqq. αὐταὶ δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέπελον,
καὶ μὴ τοχοῦσαι πράγματος νικηφόρον,
χώρῃ μεταδθῆς ἰὸς ἐκ φρονημάτων
πέθοι πεσῶν ἀφαιρτος ἀνανῆς νόσος.

Hic pro Turnebi coniectura *χωροῖεν αὐθῆς* Wellauer. restituit *χώρῃ μεταδθῆς*, ceterum iam scholiasta anacoluthon agnouit.

Soph. Oed. r. 60 seq. νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ἕμων ὅστις ἔξ ἴσον νοσεῖ.

Hic non offenderemur, si enuntiatō primario per simplicem appositionem additum esset *οὐδεὶς νοσῶν ὡς ἐγὼ*, cum uero in altero membro πάντες repetatur uoce *ἕμων*, lex grammatica postulat, ut participium cum hoc genitiuo consentiat.²⁾

Eur. Phoen. 283 seqq. μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπουν κλεινὸς γόνος

ἐν τῷ δ' ἐπειστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

Iph. Taur. 695 seqq. σωθεῖς δὲ παῖδας ἔξ ἐμῆς ὁμοσπόρου
κτησάμενος, ἦν ἔδοκά σοι δάμαρτ' ἔχειν,
ὄνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἂν — —

b) Pro tertio casu nominatiuus positus est.

Aesch. Sept. 363 seqq. δμωίδες δὲ κοινοπήμονες νέαι,
τλᾶμον αἴσω ἀχμάλωτον
ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος, ὡς
δοσμενοῦς ὑπερτέρον,
ἐλπὶς ἐστὶ νύκτερον τέλος μολεῖν, — —

Ex uno codice Par. B. Faehsius datiuum attulit *δμωίδεσι δὲ κοινοπημόνεσι νέαις τλημονεσι*. Pro librorum scriptura *τλήμονες ἐνάν* ex Hermannii coniectura legitur *τλήμον* (uel *τλᾶμον*) *αἴσω*.

1) in libro suo qui inscribitur: Die Wiederh. d. Dr. des Aesch. p. 249. 347. 425.

2) De hoc loco egit Bernhard. synt. gr. p. 421. Nauck. contulit Plat. Phileb. p. 19. B. μὴ δυνάμενοι τοῦτο δρᾶν — οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐδενὸς ἂν ἡμῖν οὐδέποτε γένοιτο ἄξιος.

Pers. 990 seqq. ἔγγά μοι δῆτ'

ἄγαθῶν ἑτέρων ὑπομιμνήσκεις,
ἄλαστ' ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα λέγων.
βοᾷ βοᾷ μοι μελέων ἔντοσθεν ἤτοσ.

Hermannus putauit ἄλαστ' ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα λέγων ne per se ipsa quidem de choro apte dici, nedum cum modo de Xerxe dictum sit κάκα πρόκακα λέγεις u. 986, itaque ante ἄλαστ' plene distinxit et ea quae sequuntur inter se coniunxit. Uoluit enim λέγων positum esse pro λέγοντί μοι collato Soph. Oed. r. 158. Huius sententiam comprobo, cum praesertim in iis locutionibus, quae cum datiuo pronominis personalis sunt composita et cogitando uerbis personalibus facillime permutari possunt, ut δοκεῖ μοι pro δοκῶ alia, haec anacoluthia minus offendit ut Soph. Phil. 547 seqq.

Sept. 563 seqq. ἰκνεῖται λόγος διὰ στηθέων,
καὶ τριχῶς ὄρθιος πλόκαμος ἴσταται,
μεγάλα μεγαληγόρων κλέουσ'
ἀνοσίων ἀνδρῶν

Hic cum aut datiuum aut genitiuum constructio grammatica admittat, Hermannus pro librorum scriptura κλέων uel κλέουσ' datiuum dedit. Wellauer. accusatiuum κλέουσαν scripsit. Tum conferendus esset Choeph. 410. At Heimsoeth. et Weil. κλέουσ' recte defenderunt, quia quae antecedunt uerba eandem significationem habent ac τρέμων. Sic hic locus ad similitudinem antecedentis proxime accedit. Neque minus ea ratio placet, qua in u. antistrophico 628 apud Weil. legitur δορίπωνα κάκ' ἐκτρέποντες εἰς ἐπιμόλους.

Soph. Oed. r. 159 seqq. πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ' Ἀθήνα,
γαιαοχόν τ' ἀδελφεῶν
Ἄρτεμιν — — —
καὶ Φοῖβον ἐκαβόλον, ἰὼ
τρισοὶ ἀλεξιμοχοὶ προσφάνητέ μοι

Hic chorus orditur, quasi ipse subiectum foret insequentis sententiae, longiore autem deorum inuocatione interiecta directe ut ita dicam deos compellans datiuum intulit προσφάνητέ μοι. Ac profecto nominatiuus participii nostro loco ita se habet, ut datiuus, qui in nonnullis codicibus et in Aldina legitur, ne placeret quidem. Neque uero Matthiae quisquam adsentietur, qui gr. gr. § 132, 5 et § 556 not. 2. participium ad praecedens uerbum ἐπέταμαι retulit.

Oed. C. 1360 seqq. οὐ κλαντὰ δ' εἰσὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα
τάδ', ὥσπερ ἂν ζῶ, σοῦ φρονέως μειωημένος.

Dindorf nulla iusta causa μειωημένον scripsit. Nam participium sententia quidem ad οἰστέα ἐμοὶ refertur, sed constructione ad enuntiatum secundarium se accommodauit.

Phil. 547 seqq. πλέων γὰρ ὧς ταύκληρος οὐ πολλῶ στόλῳ

— — — — —
ἔδοξέ μοι — —

τὸν πλοῦν ποιῆσθαι, προστηχόντι τῶν ἴσων.

Phil. 1385 Philoctetae interroganti λέγεις δ' Ἀτρεΐδαις ὄφελος ἢ ἔμοι τάδε; Neoptolemus respondet σοὶ πον, φίλος γ' ὢν, χά λόγος τοιόσδε μου. Hermannus Brunckii interpretationem secutus λέγω suppleuit et post σοὶ πον plenius distingui uoluit: σοὶ πον (sc. λέγω ὄφελος) φίλος γ' ὢν. At iam Geisler. diss. p. 46 seqq. et Wentzel progr. p. 36 recte obseruauerunt illo uerbo suppleto hiuleum additamentum inesse in χά λόγος τοιόσδε μου, neque est cur hanc satis elegantem sententiam reiciamus: cum certe tibi amicus sim (id pro certo haberi uult Neoptolemus particula γε addita), talis enim oratio mea est.

Eur. Cykl. 330 seq. *δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν ξυδὼν
ἵα πῶ ἀναίθων, χιόνος οὐδὲν μοι μέλει.*

Orest. 591 seqq. *Ἀπόλλων δὲ μεσομφάλους ἔδρας
ναίων βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον,
ᾧ πειθόμεσθα πᾶνθ' ὅσ' ἂν κείνος λέγῃ,
τούτῳ πειθόμενος τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον.*

cf. Xen. Hell. VII 5, 18, ubi scriptor uerbis ὁ θεὸς Ἐπαμεινώνδας ἐνθυμούμενος per particulam οὐδὲ τοῖς uaria membra adnexuit, ut postremo illius initio oblitus apodosin sic formauerit: ὥστε οὐκ ἐδόκει αὐτῷ — —.

c) Pro accusatiuo nominatiuus positus est.

Aesch. Prom. 567 seqq. *χοίει τις αὖ με τὰν τάλαυαν οἴστρος,
εἶδωλον Ἄργον γηγενοῦς, ἀλεῦ δά,
τὸν μυρωπὸν εἰσορῶσα βούτια.*

uox φοβοῦμαι, quam praeter Uind. 2. 4. omnes libri habent, sine dubio eicienda est. cf. Hermanni adnotationem.

Sept. 615 seq. *δοκῶ μὲν οὖν οφε μὴδὲ προσβαλεῖν πύλαις,
οὐχ ὡς ἄθυμος οὐδὲ λήματος κάρη,
ἄλλ' οἶδεν — —*

Hic Dindorf. Turnebi scripturam ἄθυμον recepit, sed nominatiuus cum aliis editoribus eo magis retinendus esse mihi uidetur, quod postea oratio in formam directam redit.

Pers. 33 seqq. *ἄλλος δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρόνου
Νεῖλος ἐπεμψεν. Σουσιοκάνης,
Πηλασταγὸν Ἀλυπτογενῆς,
ὃ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων — —*

Pers. 879 seq. *νάσοι θ' αἶ κατὰ προῶν' ἄλιον περιζήλοισι,
τᾶδε γὰρ προσήμεναι —*

Hi nominatiui ad ea quae sequuntur u. 889 καὶ τὰς ἀγγιάλους ἐζοράτνε μεσάκτους referendi sunt, nisi cum Hermanno relatiuus enuntiatio uoce οἶαι incipienti u. 871 post πρόγον finem imponere mauis. Tum enim τοῦθ' ἀνακτος ἄιον apodosis esset et haec uerba ad nostros nominatiuos quoque possent suppleri.

Suppl. 715 seqq. post breuem sententiam interiectam εὐσημον γὰρ ὅσ' με λανθάνει sequuntur nominatiui *στολομοὶ τε λαίφους καὶ παραρρόσεις νεῶς, καὶ πρόωρα πρόσθεν ὀμματι βλέπουσ' ὀδόν* — —, quamquam et haec ad ὄρω u. 713 referenda sunt.

Choeph. 1059 seq. *Λοξίου δὲ προσθιγὼν
ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει*

Auratus Λοξίας proposuit, Ritschel. sched. crit. p. 25. κτίσεις. Contra Herm. Wellauer. Weil. traditam scripturam seruauerunt. Sic anaecoluthon existit mutato subiecto ut u. 789 seq. *ἐπεὶ νῦν μέγαν ἄρας | δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμπονα θέλων ἀμείψει*, ubi participii ἄρας subiectum Ζεὺς, uerbi ἀμείψει subiectum Ὀρέστης cogitandum est.¹⁾ Eadem mutatione subiecti explicandi sunt hi tres loci:

Eur. Androm. 669 seqq. *εἰ σὺ παῖδα σὴν
δοῦς τῷ πολιτῶν, εἴτ' ἔπασχε τοιάδε,
σιγῇ κάθησ' ἄν;*

1) ad utrumque locum cf. Weil. et Heimsoeth. Wiederh. d. Dr. d. Aesch. p. 425 seqq.

Herc. f. 185 seq. *Μίφρον δ' ἐρωτῶν, ἢ σ' ἔθρουψ', Ἀβαντίδα,
οὐκ ἔν σ' ἐπανέσειεν.*

Hel. 288 seq. *κλήθροισ ἐν εἰργοίμεσθα, τὴν δ' π' Ἰλίω
δοκοῦντες Ἑλένην Μενέλεω μ' ἐλθεῖν μέτα.*

Hos tres locos qui et inter se et cum duobus supra propositis comparauerit, fortasse non iam interpolationem statuet, ut fecit Hirzelius ad Andr. 669 seqq. adsentiente Dindorfio, neque ad coniecturam confugiet, ut Hartung. ad Herc. f. 185 seq. et Kirchhoff ad Hel. 288 seq., sed in tradita scriptura acquiescet.

Hipp. 22 seq. *τὰ πολλὰ δὲ*

πάλα προκόψασ', οὐ πόνον πολλοῦ με δεῖ.

Hec. 970 seqq. *ὄτω γὰρ ὄφθην ἐντυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει,
ἐν τῷδε πότιμω τυγχάνουσ' — —*

Dindorf. 970—972 eiecit. Kirchhoff. transpositis un. 970. 971. anacoluthiam remouit: neutra mutatione opus est.

Iph. Taur. 947 seq. *ἰθὺν δ' ἐκείσε, πρώτα μὲν μ' οὐδεις ξένον
ἐκὼν ἐκέξαθ', ὡς θεοῖς στυγοῦμενον.*

Pronomen addidit Barnesius, *ἰθὺντα* superscriptum est in C.

Simillimus locus paulo infra legitur un. 964 seq.

*εἰπὼν δ' ἐκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι,
Φοῖβός μ' ἔσωσε μαρτυρῶν —*

Hi qui participia ad Apollinem retulerunt, non reete statuissent mihi uidentur, nam dicere et audire in causa est rei uel patroni, deus autem neque has neque illas partes egit, sed testis existit in causa Orestis, id quod ipso nostro loco poeta disertis uerbis dicit consentiens cum Aesch. Eum. 576. Conferenda est Klotzii adnotatio, cui hoc unum adiecerim uerba *αἵματος μητρὸς πέρι* aptius, si Orestem subiectum cogitamus quam si Apollinem, cum participiis coniungi.

fragm. 583. *Αἴε, πάλα δὴ σ' ἐξερωτήσαι θέλων
σχολή μ' ἀπέτρεγε.*

Extant praeterea multi loci, quibus nominatiuus participii absolute positus esse uidetur, immo uero ellipse uerbi *εἶναι* statuenda est.

Cum enim non actio quaedam temporis momento perfecta, sed condicio quae duret et aliquantum temporis expleat, indicanda est, Graeci circumloentione uti solent et participium cum uerbo substantiuo coniungunt. Quod cum saepe omittatur, participium solum positum haud paucis locis speciem anomaliae prae se fert, ut Soph. Oed. r. 499 seq. *ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὁ τ' Ἀπόλλων ξενετοὶ καὶ τὰ τῶν βροτῶν εἰδότες.*

Cum hoc loco non omni ex parte conuenit Oed. r. 1061 *ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ.* uerbum quidem auxiliare omissum, tamen simplex circumloentio participii statuenda non est, sed potius *ἄλις εἰμί* eodem modo dicitur quo *δίκαιός εἰμι, ἱκανός εἰμι* similia cf. Aiac. 76. Ant. 547. Oed. C. 498. 1)

Deinde ea participia quae post particulas *εἰ, ἐπεὶ* similes inueniuntur, loco uerbi finiti posita esse uidentur, sed quaeritur num potius et in his exemplis uerbum *εἶναι* omissum sit. Ae statim hinc unum locum segregamus, quo participium post particulam *εἴποθι* occurrit Soph. Aiac. 880 seqq. *τίς ἂν δῆτά μοι — — τὸν ἐμώθυμον εἴποθι πλαζόμενον λεύσων ἄπνιοι;* Hic Tricel. et

1) cf. Herm. ad Vig. p. 776. Wentzel. progr. p. 14.

Branck, participio offensi interpolauerunt, at Hermannus docuit *εἴποθι* nil esse nisi 'alicubi', ut *εἴποτε* ut latinum 'siquando' pro aliquando positum sit.¹⁾

In uniuersum statuendum erit participium praesentis et perfecti, cum ad notionem adiectivi proxime accedant, cum uerbo substantiuo coniungi posse, quod si omisum est suppleas. Aoristi autem participium si in enuntiato secundo occurrit, num eadem ratione explicari possit, uiri docti dubitauerunt. At tamen sat multis locis hic usus probari uidetur, ut Soph. Oed. r. 90 *προδείσας εἰμί*. 970 *θανὼν εἶη* 1146 *σωπῆσας ἔσσι* Oed. C. 816 *λυπηθεῖς ἔσει* Aut. 1067. *ἀντιδούς ἔσει*. Talibus exemplis nisus Hermannus statuit omnino omne participium omisso uerbo substantiuo cum *εἰ* coniungi, si quidem 'non facere quis aliquid, sed esse talis qui faciat dicatur'.²⁾ Sic Aesch. Ag. 422 seqq. *μάταν γὰρ, εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν, παραλλάξασα διὰ χειρῶν βέβακεν ὄψις* aut ex antecedentibus uerbum finitum ad *δοκῶν* suppleri potest *χαιρή* uel simile quid, aut simplex copula cogitando addi potest *ἦ*.³⁾

Restat ut quid mihi de participiis *παρόν*, *ἔξόν* similibus statuendum uideatur, paucis exponam. Longum est omnium uirorum doctorum sententias examinare, quare hoc tantum dicam alios in his participiis accusatiuum agnouisse, ab aliis ea nominatiuis absolutis adscribi.⁴⁾ Hanc posteriorem sententiam ea exempla mihi probant, in quibus illa participia cum nominatiuis participiorum uerborum personalium pari potestate coniuncta inueniuntur, ut Xen. Mem. II 2, 5 *οὔτε προπεπονθῆνα οὐδὲν ἀγαθὸν* (sc. *ἐπιμελεῖται*), *οὔτε γινώσκον τὸ βρέφος — οὐδὲ σημαίνειν δυνάμενον* — Oec. 20, 10 *ὁμος δὲ καὶ ἀκριβοῦντες, ὡς γίγνεται, καὶ ἡρόδιον ὄν πολλὴν ποιεῖν, οἱ μὲν — ἐπιμελοῦνται — θεοὶ — παραμελοῦσιν*. Atque teneamus memoria, quot locis supra propositis nominatiuum pro genitiuo absoluto positum inuenimus. Sed iam ad singula exempla considerata uertamus; quae si accuratius perlustrauerimus, apparebit non omnia eadem ratione esse explicanda: aut enim sunt talia, ut uerbo personali posito genitiuus ille absolutus locum haberet, aut ita comparata, ut participium nihil sit nisi appositio enuntiatii primarii, ideoque prout genus uerbi finiti postulauerit, aut nominatiuum aut accusatiuum statuamus sit necesse. Notum est — et iam obiter huius rei mentionem feci, cum de accusatiuis participiorum exponerem — saepe ad totum enuntiatum appositionem accedere, quae si ad uerbum actiuum refertur, id indicat quod antecedente actione efficitur, aut hanc actionem accuratius describit, contra si uerbum neutrum praecedat, condicionem quae in enuntiato continetur pluribus explicat. Itaque uerbo actiuo in appositione accusatiuus respondebit, uerbo neutro nominatiuus; illum casum uerbo efficiendi, hunc uerbo substantiuo cum enuntiato coniunctum cogitabimus. Et haec appositio aut antecedit aut sequitur enuntiatum aut inserta est. Sic accusatiuum appositionis inuenimus Soph. Oed. r. 603 seq. *καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθῶδ' ἴων | πυθῶν τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἠγγεῖλά σοι*.

Aiac. 558 seq. *νέαν ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῆδε χαρμονήν*.

Eur. Or. 842 *σφάγιον ἔθετο μετέρα, πατρῶων παθῶν ἀμοιβάν*.

Or. 1105 *Ἐλένην κτάνωμεν, Μενέλεω λύπην πιζράν*.

1) cf. Soph. Phil. 1204 et ea exempla quae Lobeck. ad h. l. collegit.

2) in adnotatione ad Aesch. Ag. 404.

3) cf. Matth. gr. gr. § 556 not. 2. Wentzel. progr. p. 14 seqq.

4) Copiam auctorum utriusque sententiae effudit Geisler. diss. p. 34. Hic sufficiat hos nominauisse: accusatiuum statuerunt Matth. § 564. Buttm. § 145 not. 10. Kuehn. § 670. Krueg. § 56, 9, 5. Curt. § 586. Koch. § 124, 5 — nominatiuum statuerunt Herm. ad Vig. p. 769 et 883. Bernh. synt. gr. p. 471. Thiersch. § 276. Wannowsk. l. c. praef. p. 9. Haas. in nouis ann. Iahn. XIII p. 176 seqq. Wentzel. progr.

Phoen. 1219 seq. τὸ παῖδε τὸ σὸ μέλλον, τομήματα | αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν
παντός στρατοῦ. Hec. 1168 seq. τὸ λοισθιον δὲ, πῆμα πῆματος πλέον, ἐξεργάσαντο δειν' —
Bacch. 28 seqq. Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινος | ἐς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν
λέχου, | Κάδμου σοφίσμαθ' — 248 seqq. ἀτὰρ τόδ' ἄλλο θαῦμα, τὸν τερασκόπον | ἐν ποικίλαισι
νεβρίαι Τειρεσίαν δρῶ, | πατέρα τε μητρὸς τῆς ἐμῆς, πολλὴν γέλω, | νέφθην βακχεύοντ' —. 1232
λείσω γὰρ αὐτὴν, ὄψιν οὐκ εἰδαίμονα, ubi Scaliger αὐτὴν pro αὐτῆς restituit. Iph. Aul. 233 seq.
τὰν γυναικείων ὄψιν ὀμμάτων | ὡς πλήσαιμι, μείλιον ἀδονάν. 831 seq. δεξίαν τ' ἐμῇ χειρὶ | ξύν-
αψον, ἀρχὴν μακαρίων νυμφευμάτων.

Eadem ratione explicari possunt Eur. Hipp. 786 seq. ὀρθώσατ' ἐκτείναντες ἄθλιον νέκυν, |
πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπότηαις ἐμοῖς. Contra huc non refero Soph. El. 448 seqq. Eur. Or.
1487 seq. 1610 seq., quibus locis accusatiuum ut obiectum cum uerbo coniungere malo.

Nominatiuus appositionis inuenitur Eur. Troad. 489 seq. τὸ λοισθιον δὲ θρηγκὸς ἀθλίων
κακῶν | δονλή γυνὴ γραῦς 'Ελλάδ' εἰσαφίξομαι.

Heraclid. 71 seq. βιαζόμεσθα καὶ στέγη μαίνεται | πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία.

Hel. 985 seqq. κεισόμεσθα δὲ | νεκρῶ δὲ ἐξῆς τῶδ' ἐπι ξεστῶ τάφῳ, | ἀθάνατον ἄλλος σοῖ,
ψόγος δὲ σῶ πατρί. Sic et Aesch. Ag. 225 seq. nominatiuum ἀρωγά praetulerim: ἔτλα δ' οὐδ' |
θνητὴρ γενέσθαι θνητοῦς, γυναικοποιῶν πολέμων ἀρωγῶν | καὶ προτέλεια ναῶν, quamquam accu-
satiuus defendi potest, si quidem appositionem non tam ad locutionem ἔτλα θνητὴρ γενέσθαι quam ad
uerbum ἔτλα referimus. Nec dubius est nominatiuus Soph. Aiac. 1206 seqq. κείμαι δ' ἐμῆριμος
οὐτως | ἀεὶ πυκναῖς δρόσοις | τεγγόμενος κόμας, | λυγρὰς μνήματα Τροίας.

Ad analogiam igitur horum exemplorum explicanda omnino quattuor participia uerborum imper-
sonalium inueni et de iis unum, in quo nominatiuum appositionis agnosco Eur. Hec. 119 seqq.

δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλήνων
στρατὸν ἀχμητῆρ, τοῖς μὲν δίδοναι
τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.

Reliqua tria exempla accusatiuum appositionis praebent:

Soph. Ant. 44 ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρητον πόλει; ubi ἀπόρητον neutro genere in-
tellegendum atque ὄν subaudiendum est. Neque enim dubium est, quin ἀπόρητον sententia aptius
ad θάπτειν referatur quam ad σφε, neque quisquam omisso participio offendatur, quod saepe deest,
praesertim cum ad adiectiua uerbalia quae dicuntur accedere debet.¹⁾

Eur. Hec. 505 seq. ὦ φίλατ', ἄρα κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ
δοκοῦν Ἀχαιοῖς ἦλθες;

Ion. 661 Ἴωνα δ' ὀνομάζω σε, τῇ τύχῃ πρόπον.

Omnnes alii loci tales sunt, ut uerbo personali posito genitiuus absolutus occurreret. Ita
inuenitur

παρόν Soph. Phil. 1099 seq. fragm. 148. Eur. Alc. 284. Med. 448. Phoen. 520. Suppl.

315. 723. Heracl. 177. 506. Iph. T. 1088. fragm. 193. 247. 792.

ἐξόν Aesch. Prom. 648. Soph. El. 365. Eur. Alc. 887. Med. 372. Hipp. 1317. Andr.

522. Heracl. 7. Here. f. 938. Hel. 1159. Iph. T. 688. Fragm. 362, 18.

δοκῆσαν Eur. Suppl. 129. Heracl. 186.

προσηγον Eur. Ion. 434.

καλῶς ἦγον Eur. Alc. 291.

εἰρημένον Aesch. Ag. 1619.

1) cf. Matth. § 568, 5 not. et Geisler. diss. p. 37 seqq.